

ὁποῖαν περιμένει πολλά χρήματα· ἔνεκα τούτου ἔχω ἀνάγκην χιλίων φράγκων...

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Γνωρίζω, ὑπέλαβεν ἡ Νέρα, ὅτι ὁλος ὁ κόσμος με κατακρίνει διὰ τὴν πολυτέλειάν μου, ἐνῶ, ἂν ἦμην ὀλιγώτερον πολυέξοδος, θὰ εἶχον ἀρετὰ χρήματα, διότι πραγματικῶς ὁ σύζυγός μου κερδίζει πολλά. Ἀλλὰ τίς οἶδεν! ὁ Ἰσοκράτης εἶπε «τὸ μέλλον ἀόρατον», καὶ δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι εἰς τὸ παρὸν καὶ δὲν φροντίζω διὰ τὸ μέλλον. Χρεωστῶ πολλά, ἀλλὰ δὲν με μέλει τίποτε· ὁ σύζυγός μου εἶνε καλλιτέχνης, ἅς ἐργασθῇ περισσότερον. Αἱ ἐφημερίδες τὸν κατηγοροῦσιν ὅτι κατασπένδουσιν τὴν μεγαλοφυΐαν του εἰς πολὺ μικρὰ πράγματα. «Ε! καὶ τί με τοῦτο; Ἀντὶ νὰ ἐργάζεται διὰ ν' ἀπαθανάτισθ τὸ ὄνομά του, ἐργάζεται διὰ νὰ ζῇ ὅπως πρέπει. Πρέπει νὰ τον κατηγορῶσι διὰ τοῦτο; Τί τον μέλει διὰ τὴν δόξαν; Αὐτὸς δόξαν πρέπει νὰ ἔχῃ νὰ με βλέπῃ πάντοτε ὥραϊαν καὶ εὐχαριν, καὶ νὰ διασκεδάζω ὅπως ὁλος ὁ κόσμος. Με ἀγαπᾷ καὶ με ὑπακούῃ, χωρὶς ἀντιλογίαν... Ἀλήθεια! ἀκριβῶς μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας θὰ σας ἀποδώσω αὐτὰ τὰ χρήματα... λοιπόν, ἀπόψε!...

— Ἀπόψε! ἐπανελάβεν ἡ κυρία Κουρσὺ.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ ρωσικὴ πρεσβεία ἦτο λαμπρῶς πεφωτωγῆμένη καὶ πρῶται εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ ἡ Βαρδάρρα, ἡ Μάιρα καὶ ἡ Δουσίγκα. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε καὶ ἡ Αὐγουστίνη, ἥτις πάραυτα ἐζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν πρίγκηπα, ὅστις ἐκάθητο εἰς τινὰ γωνίαν ἀκίνητος καὶ σιωπηλός. Μετ' οὐ πολὺ ὅμως, ἰδὼν αὐτὴν περικυκλουμένην ὑπὸ πολλῶν κυρίων, ζητούντων αὐτὴν διὰ τοὺς προσεχέεις χορούς, προὐχώρησε σχεδὸν ἀπαρτήρητος πρὸς αὐτήν, καὶ κύψας τῇ εἶπε χαμηλοφώνως·

— Εἶνε πολὺ ζέστη ἐδῶ μέσα, πρέπει νὰ ἔλθετε εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ἡ ὀργή, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἡ Αὐγουστίνη, διότι ἐφάνη ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος κατὰ τὴν εἰσοδὸν της, πάραυτα διελύθη, ὡς ἡ χιών ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ὅθεν, λαβούσα τὸν βραχίονά του, διήλθε μετ' αὐτοῦ ὑπερήφανος τὴν αἰθουσαν καὶ μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐνθα ὁ πρίγκηψ προσέφερεν αὐτῇ ποτήριον πλήρες καμπανίτου, τὸ ὅποιον αὐτὴ ἐκένωσε μετὰ πινυμένους. Ὁ πρίγκηψ ἔλαβε τότε ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Αὐγουστίνης τὸ ποτήριον, τὸ ὅποιον ἀφῆκεν ἐπίτηδες νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ νὰ θραυσθῇ.

— Τώρα πλέον δὲν διψᾶτε, τῇ εἶπε, δὲν μας χρησιμεύει τὸ ποτήριον.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ οὐδὲ λέξιν πλέον τῇ ἀπηύθυνε, καίτοι αὕτη πολλὰκις προσεπάθησε νὰ ἐπιτύχῃ ἐνὸς μειδιάματός του, μιᾶς λέξεως. Ὁ πρίγκηψ ἐφαίνετο ἀλλόφρων· τὸ πρόσωπόν του εἶχε παραδόξως συνωρυωθῇ, ἐπὶ δὲ τῶν χειλέων του ἐπλανᾶτο μειδίαμα μεστὸν πικρίας καὶ θλίψεως.

Περὶ δὲ τὴν χαραυγὴν, ὅτε ἡ Αὐγουστίνη, ἀπαυδήσασα πλέον ἐκ τοῦ χοροῦ, ἠτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ, ὁ πρίγκηψ προσέ-

φερεν εἰς αὐτὴν τὸν βραχίονά του καὶ ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀμαξάν· ὅτε δὲ ἀμφότεροι ἐκάθησαν ἐντὸς αὐτῆς, ἔλαβε τὰς χεῖράς της καὶ τῇ εἶπεν·

— Ἀπόψε ἦσθε δι' ἐμὲ ἄγγελοι, δηλαδή ἡ γυνή, τὴν ὁποῖαν ἐπεζήτητον. Ὡ! δότε μοι ἐνθύμιόν τι τῆς ἐσπέρας ταύτης, ἐν ἐνέχυρον τῆς ἀγάπης μας. Ἀλλὰ δὲν θέλω οὔτε τὰ ἀνθη αὐτὰ, τὰ ὁποῖα ἐθώπευσεν ἡ ἀβρὰ σας χεῖρ, οὔτε τὸ βινόμακτρον τοῦτο, τὸ ὅποιον ἀποπνέει τὰ μῦρα τῶν χειλέων σας· θέλω ἐν δῶρον πολυτιμότερον καὶ ἴσως, ἴσως ὠφελιμότερον· θέλω τὸ μικρὸν ἐγχειρίδιον τὸ ὅποιον κρέμαται ἐκ τῆς ἀδαμαντοκυλλήτου ζώνης σας.

Ἡ κυρία Κουρσὺ ἐστέναξεν ἐκ βαθους καρδίας.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὸν στεναγμὸν τοῦτον, εἶπεν ὁ πρίγκηψ μετ' ἀπείρου γλυκύτητος, αὐτὸς ἴσως ἐμφαίνει τὸν οἶκτον, τὸν ὅποιον αἰσθάνεσθε δι' ἐμὲ καὶ μοι ὑπομιμνήσκει ὅτι τὸ πάθος μ' ἐτύφλωσε τόσο, ὥστε παρεξέτραπην... Ἀλλ' ὅχι δὲν θὰ μοι ἀρνηθῆτε τὸ δῶρον αὐτὸ τὸ ὅποιον σᾶς ἐζήτησα, καὶ τὸ ὅποιον ἴσως μοι ἀποδώσῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ... τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν...

Ἡ Αὐγουστίνη δὲν εἶχεν ἀποσύρει τὰς χεῖράς της ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ πρίγκηπος. Τὰ δάκρυα ἐπνιγον τὴν φωνήν της καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ. Ὁ πρίγκηψ ἔλαβε μόνος τὸ ἐγχειρίδιον, ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη καὶ εἶτα τὸ ἐκρυψεν εἰς τὸ στήθος του.

— Θεέ μου! ἐπιθύρουν ἡ κυρία Κουρσὺ, λοιπόν δὲν προσδοκᾶτε, δὲν περιμένετε πλέον τίποτε ἐκ τῆς ζωῆς ταύτης;

— Ἐβαρύνθη πλέον τὰς ψευδεῖς ἐλπίδας καὶ ὑπόσχσεις.

— Ἀλλὰ δὲν ψεύδονται καὶ ὅλοι, κύριε πρίγκηψ.

— Ἄν μοι ἐδίδετε σεις μίαν ὑπόσχεσιν, ἴσως θὰ ἐπίστευον...

— Μίαν ὑπόσχεσιν, ἐγώ!

— Αὕτῃ ἡ ὑπόσχεσις ὀλίγον θὰ ἦτο διὰ σᾶς, ἐνῶ εἰς ἐμὲ θ' ἀπέδιδε τὴν ζωὴν...

— Ἀλλὰ ποῖαν;... Εἰμαι σύζυγος καὶ ἔχω καθήκοντα... Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας θ' ἀναχωρήσω... καὶ ἴσως δὲν θὰ ἐπανεέλθω ποτέ.

— Σεις! Ὡ! ναι, θὰ ἐπανεέλθετε, τὸ προαισθάνομαι! διότι βλέπετε ὅτι ὑποφέρω ἐξ αἰτίας σας... Τουλάχιστον ὀρκισθῆτέ μοι ὅτι καθ' ἡμέραν αἰσθάνητε ὅτι καὶ σᾶς ἡ καρδιά ὑποφέρει καὶ ποθεῖ τὴν ἐνταῦθα ἐπ' ἀνδρόν σας, θὰ ἔλθετε νὰ στηριχθῆτε εἰς τὸν βραχίονά ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἤδη εἰς τὰς χεῖράς του κρατεῖ τὰς ἰδικὰς σας. Μόνον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν θὰ αἰσθανθῶ ἀνακούφισιν καὶ θὰ συμπιλωθῶ καὶ πάλιν μετὰ τῆς ζωῆς. Μοὶ το ὑπόσχεσθε;...

— Τὸ ὀρκίζομαι.

— Εὐχαριστῶ καὶ ὑγίαινε, ἄγγελέ μου· τώρα πλέον δὲν θ' ἀποθάνω.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἀρίκοντο ἐπὶ τῆς πλατείας καὶ πρῶτος ὁ Κουέλος ἔλαβε τὸν λόγον.

— Ἴδετε ὅποιον ὥραϊον καὶ ἐρημον πεδῖον, εἶπε, πῶς στερεώνουσιν οἱ πόδες ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐδάφους.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ναι, ἀπήντησεν ὁ Ἀντραγκέ, κτυπῶν τὰς χεῖρας ὡς πρᾶττουσιν, ὅτε δίδουσι τὰ συνθήματα τῶν μονομαχιῶν.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Κουέλος, ἐσκέφθημεν, οὗτοι οἱ κύριοι καὶ ἐγώ, ὅτι ἠθέλετε εὐαρεστηθῇ, μίαν τούτων τῶν ἡμερῶν, νὰ συνοδεύσητε ἡμᾶς ἕως ἐδῶ, ὅπως χρησιμεύσητε, ὡς δεῦτεροι, τρίτοι καὶ τέταρτοι τῷ κυρίῳ Βουσύ, ὅστις ἔκαμε πρὸς ἡμᾶς τὴν τιμὴν νὰ προκαλέσῃ καὶ τοὺς τέσσαρας.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Βουσύ πρὸς τοὺς ἀποροῦντας φίλους του.

— Δὲν μᾶς εἶπε τίποτε, ἀνέκραξεν ὁ Ἀντραγκέ.

— Ὡ! ὁ κύριος δὲ Βουσύ γινώσκει τὴν ἀξίαν τῶν πραγμάτων, ἀπήντησεν ὁ Μωζιρόν. Δέχεσθε, κύριοι Ἀνδεγαυοί;

— Βεβαίως ναι, ἀπεκρίθησαν ὁμοφώνως οἱ τρεῖς Ἀνδεγαυοί· ἡ τιμὴ εἶναι μεγίστη καὶ ὑπερχαίρομεν.

— Θαυμάσια, εἶπεν ὁ Σχομβέργ, τρίτων τὰς χεῖράς του. Εὐαρεστεῖσθε νῦν νὰ ἐκλέξωμεν ἀλλήλους;

— Μοὶ ἀρέσκει ἡ τοιαύτη μέθοδος, εἶπεν ὁ Ριβειράκ με σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς... καὶ τότε...

— Ὅχι, διέκοψεν εἰπὼν ὁ Βουσύ, δὲν εἶναι ὀρθόν. Ἀπαντες ἔχομεν τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, ἐπομένως ἐμπνεόμεθα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἀς ἀφήσωμεν, λοιπόν, εἰς τὸν Θεὸν τὴν φροντίδα νὰ συνδυσῇ ἡμᾶς. Ἀς βάλωμεν κλῆρον, ὡς οἱ Ὁράτιοι.

— Οἱ Ὁράτιοι ἐβκλον κλῆρον; εἶπεν ὁ Κουέλος, σκεπτόμενος.

— Ἀγομαι νὰ το πιστεύσω, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Τότε, ἅς μιμηθῶμεν αὐτούς.

— Μίαν στιγμήν, εἶπεν αὖθις ὁ Βουσύ. Πρὶν ἢ γνωρίσωμεν τοὺς ἡμετέρους ἀνταγωνιστάς, ἅς θέσωμεν τοὺς ὅρους τῆς πάλης. Θὰ ἦτο ἀνάρμοστον οἱ ὄροι νὰ ἐπωνται τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀντιπάλων.

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον, εἶπεν ὁ Σχομβέργ, θὰ παλαίσωμεν μέχρις οὐ ἐπέλθῃ θάνατος, εἶπεν ἡμῖν ὁ κύριος δὲ Σαὶν-Λύκ.

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ τίνι τρόπῳ θὰ παλαίσωμεν;

— Διὰ τοῦ ξίφους καὶ τοῦ ἐγχειριδίου, εἶπεν ὁ Βουσύ· ὅλοι εἴμεθα ἐξησκημένοι.

— Πεζοί; εἶπεν ὁ Κουέλος.

— Τί θέλετε τὸν ἵππον; Δὲν εἶναι τις ἐλεύθερος εἰς τὰς κινήσεις του.

— Ἐστῶ, πεζοί.

— Τίνα ἡμέραν;

— Ὅσον δυνατόν ταχύτερον.

— "Οχι, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερνών, ἔχω νὰ δι-
ορθώσω πολλὰς ὑποθέσεις μου καὶ νὰ συν-
τάξω διαθήκην. Συγγνώμην, ἀλλὰ προ-
τιμῶ νὰ βραδύνω . . . Τρεῖς ἢ ἑξὶ ἡμέραι
θὰ κεντήσωσι τὴν ὄρεξιν ἡμῶν.

— Ὅμιλεῖτε ὡς ἄνδρες, εἶπεν ὁ Βου-
σὺ εἰρωνικώτατα.

— Εἴμεθα σύμφωνοι ;

— Ναί. Συνεννοούμεθα πάντοτε θαυ-
μασίως.

— Ὡστε ἄς βάλωμεν κληρον, εἶπεν ὁ
Βουσὺ.

— Μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ Ἀντραγκέ.
προτείνω τὸ ἐξῆς. Ἄς διανεῖμμεν τὸ ἔ-
δαφος ὡς ἀμερόληπτοι. Ἄς χωρίσωμεν
τέσσαρα τμήματα ἀνὰ ἓν δι' ἕκαστον ζευ-
γος.

— Ὁρθότατον.

— Προτείνω, ὅπως τὸ πρῶτον ζεῦγος
καταλάβῃ τὸ μεταξὺ δύο φιλλурῶν δια-
στημα. . . εἶναι ὠραία θέσις.

— Δεκτόν.

— Ἄλλ' ὁ ἥλιος ;

— Τόσον τὸ χειρότερον διὰ τὸν δεύτε-
ρον τοῦ ζεύγους θὰ βλέπει πρὸς ἀνατολάς.

— "Οχι, κύριοι, θὰ ἦτο ἄδικον, εἶπεν
ὁ Βουσὺ, ἄς φονεῦθωμεν, ἀλλ' ἄς μὴ δυ-
λοφονηθῶμεν. Ἄς διαγράψωμεν ἡμικύ-
κλιον καὶ ἄς στρέψωμεν ὅλοι τὴν κατατο-
μὴν τοῦ προσώπου πρὸς τὸν ἥλιον.

Ὁ Βουσὺ ἐδείξε τὴν θέσιν τῶν ἀνταγω-
νιστομένων, ἥτις ἐγένετο δεκτὴ, μεθ' ὃ
προέβησαν εἰς τὴν κλήρωσιν.

Πρῶτος ἔλαχεν ὁ Σχομβέργ καὶ δεύτε-
ρος ὁ Ρ'βεϊράκ, ἐπομένως οὗτοι ἀπετέ-
λεσαν τὸ πρῶτον ζεῦγος.

Ὁ Κουέλος καὶ ὁ Ἀντραγκέ ἀπετέλε-
σαν τὸ δεύτερον.

Ὁ Λιβαρότος καὶ ὁ Μωζιρόν τὸ τρίτον.
Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Κου-
έλου, ὁ Βουσὺ, ὅστις ἤλπιζε νὰ ἔχῃ αὐτὸν
ἀνταγωνιστήν, συνωφρυνήθη.

Ὁ δ' Ἐπερνών, βλέπων ἑαυτὸν κατ' ἀ-
νάγκην συνδυασμένον μετὰ τοῦ Βουσὺ, ὡ-
χρίασε καὶ ἠναγκάσθη νὰ στρίψῃ τὸν μύ-
στακά του, ὅπως προκαλέσῃ χροιάν τινα
ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Τώρα, κύριοι, εἶπεν ὁ Βουσὺ, μέχρι
τῆς ἡμέρας τοῦ ἀγῶνος, ἀνήκομεν πρὸς
ἀλλήλους. Εἴμεθα φίλοι εἰς ζωὴν καὶ εἰς
θάνατον. Εὐαρεστείθε νὰ δεχθῆτε ἓν
γεῦμα εἰς τὸ μέγαρον Βουσὺ ;

Πάντες ὑπεκλίθησαν εἰς ἔνδειξιν ἀπο-
δοχῆς καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ
Βουσὺ, ἐν ᾧ πολυτελὲς συμπόσιον ἐκρά-
τησεν αὐτοὺς μέχρι τῆς πρωίας.

ΟΗ'

Ὁ Σχικὼ ἀποκοιμίζεται.

Αἱ διαθέσεις τῶν Ἀνδεγαυῶν παρετη-
ρήθησαν πρῶτον μὲν ὑπὸ τοῦ βασιλέως
καὶ ἀκολούθως ὑπὸ τοῦ Σχικῶ.

Ὁ Ἐρρίκος ἀνησυχεῖ εἰς τὸ Λοῦδρον,
περιμένων ἀνυπομόνως τὴν ἐπιστροφὴν
τῶν φίλων του.

Ὁ Σχικὼ ἠκολούθησε μακρόθεν τοὺς
ἐξεληθόντας εἰς περίπατον ὁκτὼ εὐπατρί-
δας καί, ὡς εἰδήμων, ἀντελήφθη ὅ,τι οὐ-

δεῖς ἕτερος ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὡς αὐτόν,
ἀφοῦ δ' ἐπείσθη περὶ τῶν σκοπῶν τοῦ Βου-
σὺ καὶ τοῦ Κουέλου, ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὰ βή-
ματά του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν κατοι-
κίαν τοῦ Μονσορώ.

Ὁ Μονσορώ ἦτο πονηρότατος, ἀλλὰ δὲν
ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἀξιώσεις ν' ἀπατήσῃ τὸν
Σχικῶ. Ὁ Γασκόνος ἤρχετο νὰ ἐκφράσῃ
αὐτῷ θερμὰ συλλυπητήρια ἐκ μέρους τοῦ
βασιλέως, ἐπομένως πῶς νὰ μὴ γίνῃ λίαν
εὐχαρίστως δεκτός ;

Ὁ Σχικὼ εὗρε τὸν Μονσορώ κατακε-
κλιμένον.

Ἡ τῆς προτεραίας ἐπίσκεψις εἶχε συν-
τρίψει τὰ ἐλατήρια τοῦ εἰσέτι ἀσθενοῦς
ὀργανισμοῦ του καὶ ὁ Ρ'εμῆ, στηρίζων τὴν
κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς του, παρετήρει ἐν
ἀμηχανίᾳ τὰ πρῶτα συμπτώματα τοῦ πυ-
ρετοῦ, ὅστις ἠπειλεῖ νὰ καταλάβῃ αὐτὸς
τὸ θῦμά του.

Οὐχ ἤπτον, ὁ Μονσορώ ἠδυνήθη νὰ συν-
διαλεχθῇ καὶ ν' ἀποκρύψῃ τεχνηέντως τὴν
κατὰ τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού ὀργὴν του. ὥστε
πᾶς ἕτερος, πλὴν τοῦ Σχικῶ, δὲν ἤθελεν
ὑποπτεῖσαι αὐτήν. ὁ Γασκόνος ὅμως, μεθ'
ὅλην τὴν ἐπιφυλακτικότητά του Μονσο-
ρώ, διέγνω τὰς σκέψεις του.

— Τῷ ὄντι, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, οὐδεὶς
δύναται νὰ ἦναι τόσον περιπαθὴς ὑπὲρ
τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού, ἐὰν μὴ ὑποκρύπτῃ-
ται τι.

Ὁ Σχικὼ, ὅστις εἶχε πεῖραν τῶν ἀσθε-
νῶν, ἠθέλησεν ἐπίσης νὰ πεισθῇ μήτοι ὁ
πυρετός τοῦ κόμητος ἦτο κωμωδία, ὡς
ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε εἶχε παίξει ὁ
Νικόλαος Δαυίδ.

Ὁ Ρ'εμῆ ὅμως δὲν ἠπάτα αὐτόν, ἐπο-
μένως ὁ Σχικὼ, ἅμα ἐξετάσας τὸν σφυγ-
μὸν τοῦ Μονσορώ :

— Εἶναι πραγματικῶς ἀσθενής, εἶπε
καθ' ἑαυτὸν, καὶ οὐδὲν δύναται νὰ ἐπι-
χειρήσῃ. Μόνος ὁ κύριος δὲ Βουσὺ ἀπομέ-
νει, ἐπομένως ἄς ἴδωμεν τί εἶναι ἀξίος νὰ
πραξῇ.

Ἔσπευσε δ' εἰς τὸ μέγαρον Βουσὺ, τὸ ὁ-
πιῖον εὗρε καταρρώτιστον καὶ ἀναδίδον
εὐωδίας, αἵτινες θὰ προῦκάλουν ἀναφω-
νήσεις χαρᾶς τοῦ Γορανφλότου.

— Μήπως ὁ κύριος δὲ Βουσὺ νυμφεύ-
ται ; ἠρώτησεν ἓνα τῶν θεραπόντων.

— "Οχι, κύριε, ἀπήντησεν ὁ θεράπων,
ἀλλ' ὁ κύριος δὲ Βουσὺ συμφιλιούται
μετὰ πολλῶν αὐλικῶν ἀρχόντων καὶ ἐ-
ορτάζουσι τὴν συμφιλίωσιν διὰ γεύματος,
γεύματος πολυτελοῦς, σὰς βεβαίῳ.

— Ἐὰν μὴ τοὺς δηλητηριάσῃ, διὰ τὴν
ὁποίαν πράξιν δὲν θεωρῶ αὐτὸν ἱκανόν,
εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικὼ, ἡ Αὐτοῦ Με-
γαλειότης δύναται νὰ ἦναι ἡσυχος ἐκ μέ-
ρους τούτου.

Ἐπέστρεψε, λοιπόν, εἰς τὸ Λοῦδρον, ὁ-
που εὗρε τὸν Ἐρρίκον περιπατοῦντα καὶ
βλασφημοῦντα ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῶν ὀ-
πλων.

Εἶχεν ἐξαποστείλει τρεῖς ἀγγελιαφόρους
πρὸς τὸν Κουέλον, οἵτινες ὅμως, μὴ ἐννο-
οῦντες τὸν λόγον τῆς ἀνησυχίας τῆς Αὐ-
τοῦ Μεγαλειότητος, εἶχον σταματήσει
παρὰ τῷ Βεράγ υἱῷ, παρὰ τῷ ὁποίῳ πᾶς

φέρων τὴν στολὴν τοῦ βασιλέως εὗρισκεν
ἐτοιμον ποτήριον πλήρες, χοιρομήριον καὶ
σακχαρωμένους ὀπώρας.

Διὰ τοιαύτης μεθόδου ὁ Βεράγ συνετήρει
τὴν βασιλικὴν εὐνοίαν.

Μόλις ὁ Σχικὼ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς θύ-
ρας τῆς αἰθούσης, ὁ Ἐρρίκος ἀνεφώνησεν :

— "Ω, ἀγαπητὲ φίλε, ἡξεῦρες τί ἔγιναν ;

— Τίνες ; οἱ εὐνοοῦμενοι ;

— Οἱμοὶ ! ναί, οἱ ἀτυχεῖς φίλοι μου.

— Θὰ εἶναι πολὺ χαμηλὰ ταύτην τὴν
στιγμὴν, ἀπήντησεν ὁ Σχικὼ.

— Θὰ μοὶ τοὺς ἐφόνευσαν ! ἀνέκραξεν
ὁ Ἐρρίκος, μὲ τὸ βλέμμα ἀπειλητικόν. θὰ
εἶναι νεκροί !

— Νεκροί, τὸ φοβοῦμαι. . .

— Το ἡξεῦρες καὶ γελᾷς, ἀσπλαγχνε !

— Μίαν στιγμὴν, τέκνον μου, νεκροί,
δῆλα δὴ ἀπὸ τὴν μέθην.

— Ἄ ! γελωτοποιεῖ ! πόσον κακὸν μοὶ
προῦξένησας ! Ἀλλὰ διατί συκκοφαντεῖς
τοὺς εὐπατρίδας μου ;

— Ἀπ' ἐναντίας, τοὺς δοξάζω.

— Πάντοτε σκώπτεις. . . Σὲ παρακαλῶ,
ἄς ὁμιλήσωμεν σπουδαίως. ἡξεῦρες, ὅτι
ἐξῆλθον μετὰ τῶν Ἀνδεγαυῶν ;

— Βεβαίως τὸ ἡξεῦρα.

— Λοιπόν, τί προέκυψεν ἐντεῦθεν ;

— Προέκυψεν ὅ,τι σοὶ εἶπον : εἶναι 'πε-
θαμμένοι ἀπὸ τὴν μέθην ἢ σχεδὸν ἀπε-
θαμμένοι.

— Ἄλλ' ὁ Βουσὺ, ὁ Βουσὺ ;

— Ὁ Βουσὺ μεθύσκει αὐτούς, εἶναι
πολὺ ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος.

— Σχικῶ, πρὸς χάριν.

— Λοιπόν, μάλιστα, ὁ Βουσὺ προσφέ-
ρει γεῦμα εἰς τοὺς φίλους σου. τὸ θεωρεῖς
σὺ καλὸν τοῦτο ;

— Ὁ Βουσὺ προσφέρει εἰς αὐτοὺς γεῦ-
μα ! "Ω ! εἰναι ἀδύνατον εἶναι ἐχθροὶ ἄ-
σπονδοι.

— Ἐὰν ἦσαν φίλοι, δὲν θὰ ἠσθάνοντο
τὴν ἀνάγκην νὰ μεθύσιν ὁμοῦ. Ἀκουσον,
ἔχεις στερεὰς κνήμας ;

— Τί ἐννοεῖς ;

— Δύνασαι νὰ μεταβῇς μέχρι τοῦ πο-
ταμοῦ ;

— Μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ κόσμου, ὅπως
ἴδω τοιοῦτο θέαμα.

— Λοιπόν, ὕπαγε μέχρι τοῦ μεγάρου
Βουσὺ καὶ θὰ ἴδεις τοῦτο τὸ θέαμα.

— Μὲ συνοδεύεις ;

— Εὐχαριστῶ, μόλις ἔρχομαι ἀπ' ἐκεῖ.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, Σχικῶ . . .

— "Ω ! ὄχι, ὄχι, ἐννοεῖς, ὅτι ἐγὼ εἶ-
δον καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ πεισθῶ. οἱ πό-
δες μου ἔγιναν βραχυτέροι κατὰ τρεῖς δα-
κτύλους, διότι εἰσῆλθον εἰς τὴν κοιλίαν
μου ἀπὸ τοὺς πολλοὺς δρόμους. Ἐὰν ὑ-
πάγω πάλιν ἕως ἐκεῖ, θὰ φθάσω εἰς τὰ
γόνατα. Ὑπαγε, τέκνον μου, ὕπαγε.

Ὁ βασιλεὺς ἐξηκόντισε κατ' αὐτοῦ βλέμ-
μα ὀργίλον.

— Εἰσαι πολὺ ἀγαθός, εἶπεν ὁ Σχικὼ,
νὰ χαλνᾷς τὴν χολὴν σου διὰ τοιοῦτους
ἀνθρώπους. Αὐτοὶ γελῶσι, τρώγουσι καὶ
ἀντιπολιτεύονται τὴν κυβέρνησίν σου. Ἀ-
ποκρίθητι εἰς ταῦτα ὡς φιλόσοφος : γελῶ-
σιν, ἄς γελᾶσωμεν γευματίζουσιν, ἄς δια-

τάξωμεν νὰ παραθέσωσι πρὸς ἡμᾶς κανὲν θερμὸν καὶ καλὸν φαγητόν· ἀντιπολιτεύονται, ἅς κοιμηθῶμεν μετὰ τὸ γεῦμα.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ.

— Δύνασαι νὰ κολακεύῃς, ὅτι εἶσαι ἀληθὲς σοφός, εἶπεν ὁ Σχικὼ ὑπῆρξαν ἐν Γαλλίᾳ βασιλεῖς δασύτριχοι, εἰς βασιλεὺς τολμηροί, εἰς βασιλεὺς μέγας, βασιλεῖς ὀκνηροί· εἶμαι βέβαιος, Ἐρρίκε, ὅτι σὲ θὰ ὀνομάσωσιν ὑπομονητικόν... Ἄ! τέκνον μου, εἶναι ὥραία ἀρετὴ... ὅταν δὲν ἔχῃ τις ἐτέραν!

— Προδίδομαι! εἶπε καθ' ἑκυτὸν ὁ βασιλεὺς, προδίδομαι... ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι οὔτε ἦθελον εὐπατριδῶν ἔχουσιν!

— Ἄ! ἀνησυχεῖς διὰ τοὺς φίλους σου, εἶπεν ὁ Σχικὼ, ὠθῶν τὸν βασιλέα πρὸς τὴν ἐγγὺς αἰθουσαν, ἐν ἣ εἶχε παρατεθῆ δεῖπνος, τοὺς κλαίεις, ὡς ἐὰν ἦσαν νεκροί, ἀφοῦ δέ σοι εἴπωσιν, ὅτι δὲν ἀπέθανον, πάλιν κλαίεις καὶ ἀνησυχεῖς... Ἐρρίκε, πάντοτε κλαυθμηρίζεις.

— Ἐπεθύμουν νὰ δύναιμι νὰ βασισθῶ ἐπὶ φίλων, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μὲ θλιβεράν φωνήν.

— ὦ! ἀπεκρίθη ὁ Σχικὼ, βασισθητι ἐπ' ἐμοῦ· ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ, τέκνον μου, ἀλλὰ νὰ με τρέφῃς καλῶς. Θέλω φασιανόν... καὶ ταρτούρους, προσέθετο, προτείνων τὸ πινακίον του.

Ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ μόνος φίλος του κατεκλίθησαν ἑνωρίς, ὁ μὲν βασιλεὺς στεναίνων ὅτι εἶχε στενὴν τὴν καρδίαν, ὁ δὲ Σχικὼ ἀσθμαίνων, διότι εἶχεν ὑπερπληρωμένον τὸν στόμαχον.

Τὴν ἐπιούσαν πρωτὴν, κατὰ τὴν ἔγερσιν τοῦ βασιλέως, ἐνεφανίσθησαν οἱ κύριοι Κουέλος, Σχομβέργ, Μωζιρόν καὶ δ' Ἐπερνών, ὁ δὲ θυρωρὸς, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἠνέφωξεν αὐτοῖς τὴν θύραν τοῦ βασιλικοῦ κοιτώνο.

Ὁ Σχικὼ εἰσέτι ἐκοιμάτο, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς δὲν εἶχε δυνήθη νὰ κοιμηθῇ. Ἐπήδησε κάτω τῆς κλίνης του ἔξω φρενῶν, ἀποσπᾶσας δὲ τὰς εὐώδεις ἀλοιφάς, αἵτινες ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας του:

— Ἐξω ἀπ' ἐδῶ! ἔξω ἀπ' ἐδῶ! ἐκράυγασεν.

— Ὁ θυρωρὸς, ἐκπληκτος, ἐξήγησε πρὸς τοὺς νεανίας, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀπέπεμπεν αὐτούς. Οὗτοι προσέβλεψαν ἀλλήλους μετ' ἴσης ἐκπλήξεως.

— Ἀλλὰ, Μεγαλειότατε, ὑπετραύλισεν ὁ Κουέλος, ἠθέλωμεν νὰ εἴπωμεν τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι.

— Ὅτι δὲν εἴσθε πλέον μεθυσμένοι; ἀνεφώνησεν ὁ Ἐρρίκος.

Ὁ Σχικὼ ἠνοῖξε τὸν ἑνα ὀφθαλμόν του.

— Συγγνώμην, Μεγαλειότατε, ἀπῆντησε σοβαρῶς ὁ Κουέλος, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης πλανᾶται...

— Καὶ ὅμως δὲν ἔπιον οἶνον Ἀνδεγαυίας ἐγώ!

— Ἄ!... ἀριστα, ἀριστα!... εἶπεν ὁ Κουέλος μειδιῶν... Καταλαμβάνω. Λοιπὸν!...

— Λοιπὸν, τί;

— Ἄς μείνῃ μόνῃ μεθ' ἡμῶν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης καὶ θὰ συνδιαλεχθῶμεν, ἐὰν εὐαρεστῇται.

— Ἀποστρέφομαι τοὺς μεθύσους καὶ τοὺς προδότας.

— Μεγαλειότατε! ἀνέκραξαν ὁμοφώνως οἱ ἕτεροι τρεῖς εὐπατριδαί.

— Ὑπομονήν, κύριοι, εἶπεν ὁ Κουέλος, σταματήσας αὐτούς· ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐκοιμήθη κακῶς καὶ εἶδε κακὰ ὄνειρα. Μία λέξις θέλει ἀφυπνίσει τὸν σεπτὸν βασιλέα ἡμῶν.

Ἡ αὐθαδὴς αὕτη δικαιολογία τοῦ βασιλέως παρ' ὑπηκόου προὔξεν ἑντύπωσιν ἐπὶ τοῦ Ἐρρίκου. Ὁ βασιλεὺς ἐσκέφθη, ὅτι ἄνδρες, ἔχοντες τὴν τόλμην νὰ λέγωσι τοιαῦτα πράγματα, μόνον ἐντίμους πράξεις δύνανται νὰ πράττωσι.

— Ἀληθεύετε, εἶπεν, ἀλλ' ἐν βραχυλογίᾳ.

— Εἶναι δυνατόν, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ δυσχερές.

— Ναί, ἔχει τις ἀνάγκην πολλῶν περιστροφῶν, ὅπως ἀπολογηθῇ κατὰ τινων κατηγοριῶν.

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, προβαίνω κατ' εὐθείαν εἰς τὸν σκοπόν, εἶπεν ὁ Κουέλος, παρατηρῶν τὸν Σχικὼ καὶ τὸν βασιλέα ὡς ἵνα ἐπαναλάβῃ τὴν πρὸς τοῦτον αἰτησίν του περὶ ἰδιαιτέρας ἀκροάσεως.

Ὁ βασιλεὺς ἔνευσεν καὶ ὁ θυρωρὸς ἐξῆλθεν. Ὁ Σχικὼ ἠνέφωξεν ἐπίσης τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν του καὶ εἶπε:

— Μὴ προσέχετε εἰς ἐμέ, διότι κοιμῶμαι ὡς βῆδι.

Κλείσας δ' αὖθις ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς του, ἤρχισε νὰ ρέγγῃ δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του.

ΟΘ'

Ὁ Σχικὼ ἀφυπνίζεται

Ὅτε εἶδον, ὅτι ὁ Σχικὼ ἐκοιμάτο τὸσον εὐσυνειδήτως, οὐδεμίαν ἐδωκαν πλέον προσοχὴν πρὸς αὐτόν.

Ἄλλως, καθ' ἑξίν, ὁ Σχικὼ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐπιπλὸν τοῦ κοιτώνο τοῦ βασιλέως.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, εἶπεν ὁ Κουέλος ὑποκλιθεὶς, μόνον τὸ ἥμισυ τῶν πραγμάτων γινώσκει, τολμῶ δὲ νὰ εἴπω, ὅτι γινώσκει τὸ ἥκιστα ἐνδιαφέρον ἡμῶν. Βεβαίως, οὐδεὶς δ' ἐξ ἡμῶν προτίθεται νὰ το ἀρνήσῃ, βεβαίως ἐγευματίσαμεν παρὰ τῇ κυρίῳ δὲ Βουστὸ καί, πρὸς τιμὴν τοῦ μαγείρου του, λέγω, ὅτι ἐγευματίσαμεν ἀριστα.

— Ὑπῆρχε μάλιστα ἐν εἶδος οἴνου τῆς Αὐστρίας ἢ τῆς Οὐγγαρίας, ὁ ὁποῖος μοι ἐφάνη θαυμάσιος.

— ὦ! ὁ ἄσχημος Γερμανὸς ἀγαπᾷ τὸν οἶνον· πάντοτε τὸ ὑπώπτευον.

— Ἐγὼ ἤμην περὶ τούτου βέβαιος, εἶπεν ὁ Σχικὼ, τὸν εἶδον εἰκοσάκις μεθυσμένον.

Ὁ Σχομβέργ ἐστράφη πρὸς αὐτόν.

— Μὴ προσέχῃς, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Γασκόνος, ὁ βασιλεὺς θὰ σοι εἴπει, ὅτι πολλάκις παραλαβὼ εἰς τὸν ὕπνον μου.

Ὁ Σχομβέργ ἐπλησίασε τὸν βασιλέα.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, Μεγαλειότατε, εἶπεν, ἐγὼ δὲν κρύπτω οὔτε τὰς φιλίας μου, οὔτε τὰς ἔχθρας μου· ὁ καλὸς οἶνος εἶναι πάντοτε καλός.

— Ἄς μὴ ὀνομάζωμεν καλὸν ὅ,τι μᾶς ἀναγκάζει νὰ λησμονῶμεν τὸν ἡμέτερον κύριον, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Ὁ Σχομβέργ ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ, ὅτε ὁ Κουέλος, ἔνευσεν αὐτῷ νὰ σιωπήσῃ.

— Ἐλεγον, λοιπόν, Μεγαλειότατε, ἐξηκολούθησεν ὁ Κουέλος, ὅτι, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος καὶ ἰδίως πρὸ αὐτοῦ, εἴχομεν συνδιαλέξεις σπουδαιότητας καὶ ἐνδιαφερούσας πρωτίστως τὰ συμφέροντα τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Παρατείνουμεν πολὺ τὸ προοίμιον, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, τὸ ὅποῖον εἶναι κακὸν σημεῖον.

— Τί φλύαρος αὐτὸς ὁ Βαλοῦ! ἀνέκραξεν ὁ Σχικὼ.

— ὦ! ὦ! κύρ Γασκόνε, εἶπεν ὑπερηφάνως ὁ Ἐρρίκος, ἐὰν δὲν κοιμᾶσθε, ἐξέλθετε ἐντεῦθεν.

— Διάβου! εἶπεν ὁ Σχικὼ, ἐὰν δὲν κοιμῶμαι, μ' ἐμποδίζει ἡ γλώσσά σου, ἡ ὁποία κροταλίζει ὡς τοὺς κοπάνους τῆς Μεγάλῃς Παρασκευῆς.

Ὁ Κουέλος, βλέπων ὅτι ἐν τῇ βασιλικῇ κατοικίᾳ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συνδιαλεχθῇ τις σπουδαίως περὶ σοβαρῶν ἀντικειμένων, διότι ἡ ἑξὶς εἶχε καταστήσει τοὺς ἐν αὐτῷ ἐνοικούντας ἐλαφροὺς, ἐστέναξεν, ἀνέστειλε τοὺς ὤμους καὶ ἠγέρθη μετὰ δυσχερετικίας.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερνών λυγίζόμενος, οὐχ ἦττον πρόκειται περὶ σοβαρῶν ἀντικειμένων.

— Περὶ σοβαρῶν ἀντικειμένων; ἐπανελάθεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ἀναμφιβόλως, ἐὰν, ἐννοεῖται, ἡ ζωὴ ὁκτῶ ἀνδρείων εὐπατριδῶν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ἀπλὰ δὴ; ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἀπλὰ δὴ περιμένω νὰ εὐαρεστηθῇ ὁ βασιλεὺς νὰ μοι δώσῃ ἀκρόασιν.

— Ἀκούω, τέκνον μου, ἀκούω, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, θείς τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Κουέλου.

— Λοιπόν, ἔλεγον ὑμῖν, ὅτι συνδιαλέχθημεν σοβαρῶς, ἰδοὺ δὲ τὸ συμπέρασμα τῆς συνδιαλέξεως ἡμῶν: ἡ βασιλεία ἀπειλεῖται, ἐξησθενηθή.

— Ἡτοι ὅλοι φαίνονται συνωμοτοῦντες κατ' αὐτῆς, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ὁμοιάζει, ἐξηκολούθησεν ὁ Κουέλος, πρὸς ἐκείνους τοὺς Θεούς, οἵτινες, ὡς οἱ θεοὶ τοῦ Τιβερίου καὶ τοῦ Καλιγούλα, ἐγήρασκαν, χωρὶς νὰ δύνανται ν' ἀποθάνωσι καὶ ἐξηκολούθουν νὰ βαδίζωσιν ἐν τῇ ἀθανασίᾳ των διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν θανάσιμων ἀσθενειῶν. Ἐκεῖνοι οἱ θεοὶ, ἀφικόμενοι εἰς τοιοῦτο σημεῖον, δὲν ἀνεχαιτίζοντο ἐν τῇ αὐξούσῃ καταπτώσει των, ἐὰν μὴ ἡ ἀφοσίωσις ὁπαδοῦ τινος αὐτῶν ἀνεκαίνιζε καὶ ἐπανέφερεν αὐτοὺς εἰς τὴν ζωὴν. Ἀναγεννηθέντες δὲ διὰ τῆς μεταγγίσεως νέου αἵματος, ἐπανήρχιζον νὰ ζῶσι καὶ καθίσταντο αὖθις ἰσχυροὶ καὶ ῥωμαλέοι. Με-

γαλειότατε, ἡ βασιλεία ἡμῶν ὁμοιάζει πρὸς ἐκείνους τοὺς θεοὺς καὶ δὲν δύναται νὰ ζήσῃ εἰμὴ διὰ θυσιῶν.

— Εἶναι χρυσόστομος, εἶπεν ὁ Σχικῷ· Κουέλε, τέκνον μου, ἐξελεθὲ νὰ κηρύξῃς εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, καὶ στοιχήματιζω ἕνα βουὺν ἀνθ' ἑνὸς αὐγοῦ, ὅτι θέλεις νικήσῃς τὸν Λιγκέστρην, τὸν Καχιέρ, τὸν Κοττῶν καὶ τὸν κεραυνὸν τῆς εὐγλωττίας, τὸν Γορανφλότον.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἀπεκρίθη, διότι, προφανῶς, μεταβολὴ ἐπῆρχετο εἰς τὸ πνεῦμά του· εἶχεν ἀρχίσει νὰ προσβάλλῃ τοὺς εὐνοούμενους δι' ὑπερηφάνων βλεμμάτων, εἴτα δέ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον νικηθεὶς ὑπὸ τῆς ἀληθείας, ἐγένετο σκεπτικός, μελαγχολικός καὶ ἀνήσυχος.

— Ἐμπρός, εἶπε, βλέπετε ὅτι σὰς ἀκούω, Κουέλε.

— Μεγαλειότατε, ἐξηκολούθησεν οὗτος, εἰσθε μέγας βασιλεὺς, ἀλλὰ δὲν ἔχετε πλέον ὀρίζοντα ἐνώπιον ὑμῶν· οἱ εὐγενεῖς ἔθεντο πρὸ ὑμῶν προχώματα, πέραν τῶν ὁποίων οὐδὲν βλέπετε, εἰμὴ τὰ ὅλως μεγαθυρόμενα προχώματα, τὰ ὁποῖα θέτει ὑμῖν ἐπίσης ὁ λαός. Μεγαλειότατε, ὅστις εἰσθε γενναῖος, εἰπατέ μοι τί συμβαίνει εἰς τὸν πόλεμον, ὅτε ἐν τάγμα, ὡς τεῖχος ἀπειλητικόν, τίθεται ἐνώπιον ἐτέρου τάγματος εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα βημάτων; Οἱ ἄνδρες στρέφουσιν ὀπίσω τὸ βλέμμα, βλέποντες δ' ἐλεύθερον τὸ διάστημα, φεύγουσιν, ἀλλ' οἱ ἄνδρες ὁμοῦσιν ἐπὶ τὰ πρόσω.

— Λοιπόν, ἔστω, ἔμπρός! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς· δὲν εἰμαι ὁ πρῶτος εὐπατρίδης τοῦ βασιλείου μου; Συνεκροτήθησαν, σὰς ἔρωτῶ, ὠραιότεραι μάχαι τῶν κατὰ τὴν νεανικὴν μου ἡλικίαν συγκροτηθεῖσιν; Ἡ ἐκατονταετηρίς, πρὸς τὸ τέρμα τῆς ὁποίας προσεγγίζομεν, ἔχει πολλὰ ὀνόματα, ἡχηρότερα τοῦ Ζαρνὰ καὶ τοῦ Μονκοντούρ; Ἐμπρός λοιπόν, κύριοι, κατὰ δὲ τὴν συνήθειάν μου, θὰ βαδίσω πρῶτος, ὡς πιστεύω.

— Ναί, Μεγαλειότατε, ἀνεφώνησαν οἱ νεανῖαι, ἡλεκτρισθέντες ὑπὸ τῆς πολεμικῆς ἐπιδείξεως τοῦ βασιλέως, ἔμπρός.

Ὁ Σχικῷ ἀνεκάθισεν.

— Αἰσεῖς, ἡσυχία, εἶπεν· ἀφήσατε τὸν ῥήτορά μου νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἐμπρός, Κουέλε, ἔμπρός, τέκνον μου, εἶπε· ὥραϊα καὶ καλὰ πράγματα, μένουσι δὲ καὶ ἄλλα· ἐξακολούθησον, φίλε μου, ἐξακολούθησον.

— Ναί, Σχικῷ, ἐπίσης σὺ ἔχεις δίκαιον, ὡς σοι συμβαίνει συχνάκις. Ἄλλως, ναί, θὰ ἐξακολουθήσω, ὅπως εἶπω τῇ Αὐτοῦ Μεγαλειότητι, ὅτι ἡγγικε διὰ τὴν βασιλείαν ἡ στιγμή νὰ δεχθῇ τινὰ τῶν θυσιῶν, περὶ ὧν ἐλέγομεν πρὸ ὀλίγου. Τέσσαρες ἄνδρες θέλουσι βαδίσαι κατὰ τῶν περικλιόντων ὑμᾶς ἀοράτων προχωμάτων, βέβαιοι ὅτι θέλουσιν ἐνθαρρυνθῇ παρ' ὑμῶν, Μεγαλειότατε, καὶ ὅτι οἱ μεταγενέστεροί θέλουσι δοῦναι αὐτοὺς.

— Τί λέγεις, Κουέλε; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας ὑπὸ χαρᾶς, μετρίαζομένης ὑπὸ τῆς

μερίμνης· τίνες εἶναι οἱ τέσσαρες οὗτοι ἄνδρες;

— Ἐγὼ καὶ οὗτοι οἱ κύριοι, εἶπεν ὁ νεανίας μετὰ τοῦ αἰσθήματος τῆς ὑπερηφάνειας, τὸ ὁποῖον μεγαλύνει πάντα κινδυνεύοντα τὴν ζωὴν του ὑπὲρ ἀρχῆς τινοῦ ἢ πάθους· ἐγὼ καὶ οὗτοι οἱ κύριοι θυσιάζομεθα, Μεγαλειότατε.

— Ὑπὲρ τίνος;

— Ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας σωτηρίας.

— Κατὰ τίνος;

— Κατὰ τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν.

— Ἐχθραὶ νεανιῶν! ἀνεφώνησεν ὁ Ἑρρίκος.

— ὦ! ἰδοὺ ἡ ἔκφρασις τῆς κοινῆς προλήψεως, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἡ πρὸς ἡμᾶς στοργὴ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος θέλει ν' ἀποκρυβῇ· ἡμεῖς ὅμως ἀναγνωρίζομεν τὴν στοργὴν ὑμῶν· λαλήσατε ὡς βασιλεὺς, Μεγαλειότατε, καὶ οὐχὶ ὡς αἰδὸς τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Διονυσίου. Μὴ ὑποκρίνεσθε, ὅτι πιστεύετε, ὅτι ὁ Μωζιρὸν μισεῖ τὸν Ἀντραγκέ, ὅτι ὁ Σχομβέρν στενοχωρεῖται ὑπὸ τοῦ Λιβαρότου, ὅτι ὁ δ' Ἐπερὼν ζηλοτυπεῖ τὸν Βουσύ καὶ ὅτι ὁ Κουέλος εἶναι δυσηρεστημένος κατὰ τοῦ Ριβεράκ. Αἱ! ὅχι, πάντες εἶναι νέοι καὶ ἀγαθοί, θὰ ἡδύναντο δὲ ν' ἀγαπηθῶσιν ὡς ἀδελφοί. Πλὴν δὲν ὀπλίζει ἡμᾶς κατ' ἀλλήλων ἀτομικὸς ἀνταγωνισμός, ἀλλ' ἡ ἔρις τῆς Γαλλίας κατὰ τῆς Ἀνδεγαυίας, ἡ ἔρις τοῦ λαοῦ δικαίου κατὰ τοῦ θεοῦ δικαίου. Κατερχόμεθα εἰς τὴν πάλιν ὡς οἱ πρόμαχοι τῆς βασιλείας κατὰ τῶν προμάχων τῆς Ἐρώσεως. Ἐρχόμεθα καὶ λέγομεν ὑμῖν: Εὐλογήσατε ἡμᾶς, κύριε, προσμεριδιάσατε πρὸς ἐκείνους, ὅτι νινες μέλλουσι ν' ἀποθάνωσιν ὑπὲρ ὑμῶν. Ἡ ὑμετέρα εὐλογία ἴσως προσδώσῃ αὐτοῖς τὴν νίκην, τὸ ἡμέτερον μείδιμα ἴσως βοηθήσῃ αὐτοὺς ν' ἀποθάνωσιν.

Ὁ Ἑρρίκος, πνιγόμενος ὑπὸ τῶν δακρύων, ἠνέφξε τὰς ἀγκάλας του πρὸς τὸν Κουέλον καὶ τοὺς λοιποὺς καὶ ἔθλιψεν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Ὁ Σχικῷ, σοβαρὸς καὶ μελαγχολικός, στηρίζων τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς χειρὸς του, ἠκραῖτο ἐκ τοῦ βάθους τοῦ καὶ τῶνος, τὸ δὲ συνήθως ψυχρὸν ἐξ ἀδιαφορίας ἢ ρυτιδούμενον ὑπὸ τοῦ σαρκαστικοῦ γέλωτος πρόσωπόν του δὲν ἦτο τὸ ἦττον εὐγενὲς καὶ εὐγλωτον τῶν ἐτέρων πάντε προσώπων.

— Ἄ! ἄνδρετέ μου, εἶπε, τέλος, ὁ βασιλεὺς, ἡ ἀφοσίωσις ὑμῶν εἶναι ἐξοχος καὶ τὸ ἔργον ὑμῶν εὐγενές, σήμερον δ' εἰμαι ὑπερήφανος ὅχι διότι βασιλεύω ἐπὶ τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ διότι εἰμαι φίλος ὑμῶν. Οὐχ ἦττον, γινώσκων τὰ συμφέροντά μου κάλλιον ὑμῶν, δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ θυσίαν, ἥτις, ἐνδοξος ἐν ἐλπίσι, θὰ με παρέδιδεν, ἐν ἀποτυχίᾳ ὑμῶν, εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου. Πιστεύσατέ μοι, ὅτι ἡ Γαλλία ἀρκεῖ νὰ πολεμήσῃ τὴν Ἀνδεγαυίαν. Γνωρίζω τὸν ἀδελφόν μου, τοὺς Γκιζὴν καὶ τὴν Ἐρωσί· παλλάκις ἐν τῷ βίῳ μου ἐδάμασα ἵππους ὁρμητικωτέρους καὶ μάλλον ἀτιθάσσους.

Ἐπεται συνέχεια.

Διηγ.

Δημοσιεύοντες κατωτέρω τὸ προαγγελθὲν διήγημα τοῦ κ. Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου μετ' εὐχαριστήσεως γνωστοποιούμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώταις ὅτι θέλομεν συνεχίσει τὸ ἔργον καὶ δι' ἐτέρων διηγημάτων τοῦ ζωοῦ καὶ κομμοῦ καλὰμου τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἅτινα μετ' ἄλλων ἀνεκδότων μετ' οὐ πολὺ δημοσιεύονται εἰς κομμὸν τομίδιον, ὑπὸ τὴν περιεκτικὴν τίτλον: Σόγχροτος Ἑλληνικὴ Κοινωνία: Διηγήματα. Σ. τ. Δ.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Α'

ΝΑΙ ΚΑΙ ΟΧΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Α'

Ὁ κ. Ἀγγέλως Ι. Παυλίδης, τελειόφοιτος τῆς Ἱατρικῆς, πρὸς τὸν κ. Κωνσταντῖνον Οἰκονόμου, τηλεγραφητὴν — εἰς Ζάκυνθον.

Ἐξ Ἀθηνῶν 20 Ἰανουαρίου 1886.

Εἶνε παρῆλιξ· ἐπὶ τέλους τὸ παραδέχομαι· ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ καυχᾶσαι ὅτι μ' ἐπεισες, πειστικώτατε φίλων, μ' ἐπεισες ὅτι μία κόρη ἐγγίζουσα ἤδη τὰ τριάκοντα, δὲν εἶνε πλέον ἀνθηρὰ, οὐδ' ἡ εὐάρμοστος σύζυγος διὰ νέον εἰκόσασετ'· θὰ σου χρεωστῶ ἐπὶ τούτῳ ὅσῃν χάριν καὶ εἰς τὸν διδάξαντά με τὴν πρόσθεσιν καὶ τὴν ἀφαίρεσιν. Ἐστῶ, εἶνε παρῆλιξ· ἀλλ' εἰπέ μοι, μήπως ἔπαυσε διὰ τοῦτο νὰ ᾔην ὠραία; Σὲ βλέπω προδιατεθειμένον νὰ το ἀμφισβητήσῃς. Καὶ πάλιν ἔστω· κηρύττομαι ἡττημένος ἀπὸ τοῦδε ἐν πάσῃ περὶ καλλονῆς συζητήσεως. Ἀλλὰ καὶ δύσμορφος φαινομένη δὲν εἶνε ἄρ' ἄγε ἀξία τοῦ ἔρωτος τὸν ὁποῖον τρέφω πρὸς αὐτὴν διὰ τῆς χάριτός της καὶ τῆς ἀρετῆς; Θεωρεῖς ἴσως τὰ προσόντα ταῦτα προβληματικά, τὴν ἀρετὴν της ἀμφισβητήσιμον καὶ τὴν χάριν της ὅλως ὑποκειμενικὴν. Ἐχεις δίκαιον, φίλε μου, καὶ... μὴ ἐκπλήττεσαι ἐάν με βλέπῃς σήμερον σύμφωνον εἰς ὅ, τι ἀνέλαβες νὰ με πείσης, ποῦ μὲν ἐξαντλῶν ποῦ δὲ θίγων μόνον τὰ διάφορα ζητήματα. Ἀλλ' ἀκουσε, σὲ παρακαλῶ, καὶ ἀκολουθήσε τὰς σκέψεις τοῦ φίλου σου:

Εἶνε λοιπὸν γραῖα, ἀφ' οὗ παρῆλθεν ἡδη ὁ Μάϊος τῆς ζωῆς της· εἶνε ἀσχημος, ἀφ' οὗ ἡ ὄψις της δὲν παρυσιαίνει τί τὸ ἔκτακτον καὶ ἀξιοθαύμαστον· εἶνε ἡθικῆς σαθρὰ καὶ ὑπονενομεμένης, ἀνήθικος ἔστω, ἀφ' οὗ ἡ ἀρετὴ της δὲν ἀκτινοβολεῖ ὡς ὁ ἥλιος, οὐδὲ προβάλλεται συνήθως ὡς ὑπόδειγμα. Ἀσπάζομαι κατ' ὁλοκληρίαν τὴν γνώμην σου τὴν ἐκφρασθεῖσαν, ὑπερβολικωτέραν καὶ αὐστηροτέραν ἴσως τῆς ἐνδομύχου, τὴν ὁποίαν ἀπεκόμισες ἐκ τῆς γνωριμίας τῆς Ἰουλίας.

Καὶ ὅμως ἡ γυνὴ αὕτη τὴν ὁποίαν οὕτως περιφρονεῖς, ἡ κόρη ἥς ἀνεῖται τὸ κάλλος καὶ τὴν νεότητά, ἀμφισβητεῖς δὲ τὴν ἀρετὴν, ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν θεωρεῖς ἑσπερημένην παντὸς προσόντος καὶ ἀναξίαν μου, ἔχει, μάθε, τὸ μέγιστον καὶ σημαντικώτατον τῶν προτερημάτων. Τὸ προτέρημα περὶ οὗ πρόκειται ὑπερτερεῖ τὴν νεότητά, περιφρονεῖ τὸ κάλλος, ἔχει ὑποπόδιόν του τὴν ἀρετὴν· Ἡ Ἰουλία εἶνε